מתני' *הממנה עמו אחר בחלקו רשאין

בני חבורה ליתן לו את שלו והוא אוכל

משלו והן אוכלין משלהן: גמ' איבעיא להו

בני חבורה שהיו ידיו של אחד מהן יפות

מהו שיאמרו לו מול חלקך וצא מי אמרינן

מצי אמר להו הא קבילתון או דילמא מצו

למימר ליה כי קבליגן לתיקוני זביחה

אדעתא דאכלת מפי מינן לא קבלינך ת"ש

הממנה אחרים עמו על חלקו רשאין [בני

חבורה] ליתן לו את שלו והוא אוכל את

שלו והן אוכלין את שלהן מאי מעמא לאו משום דהוי ליה כידים של אחד מהן יפות

ואי סלקא דעתך ידיו יפות מצי אמר להו

קבילתון ניהוי האי כידיו יפות אמרי לא

דעות שאני דא"ג תרוייהו כחד מבני חבורה

הוא דאכלי מצי אמרי לי' דלא ניחא לן אינש

נוכרא גבו ת"ש יהשמש שאכל כזית בשר

בצד התנור אם היה פקח ממלא כריםו ממנו

אם רצו בני חבורה לעשות מובה עמו באין

ויושבין בצדו ואוכלין דברי רבי יהודה רצו

אין לא רצו לא ואמאי נימא להו הא קבילתון

שאני התם דאמרי ליה כי קבלינך אדעתא דנטרחך קמן למטרח לן לדידך לא קבלינך

ת"ש בבני חבורה שהיה ידיו של אחד מהן

יפות רשאין לומר מול חלקך וצא ולא עוד

אלא יאפילו חמשה ועשו ביבולת רשאין

לומר לו מול חלקך וצא שמע מינה מאי ולא

עוד לא מיבעיא" קאמר לא מיבעיא פסח

דמצי אמרי ליה כי קבלינך לתקוני זביחה

אלא אפילו סיבולת נמי דצוותא בעלמא הוא רשאין לומר לו מול חלקך וצא איכא דאמרי הא, לא איבעיא לן אלא הָכיִ הוא

דאיבעיא לן בני חבורה רשאין לחלק או

אינן רשאין לחלק ת"ש בני חבורה שהין

ידיו של אחד מהן יפות רשאין לומר לו מול

חלקך וצא ידיו יפות אין יאין ידיו יפות לא

שמע מינה רב פפא ורב הונא בריה דרב

יהושע עריבו ריפתא בהדי הדדי אדאכיל

רב הונא בריה דרב יהושע חדא אכיל רב

פפא ארבע א"ל פלג לי אמר ליה קבילתון

איתיביה כל הני תיובתא ושני כדשנינן

איתיביה בני חבורה א"ל התם דאמרי לי' כי

פ"ו ה"ו], ג) [תוספתה שס], ד) [גיטין עה: זבחים

ל: חולין מה.], ה) ולעיל

<u>د</u>ط: בג א ב מיי׳ פ״ב מהל׳

ק"פ הלכה טו: בד ג מיי שם טוש"ע חו"מ סי קעו סעיף י בכו״ם: בו ה מיי פ"ד מהלכות בו ה מיי פ"ד מהלכות קרבן פסח הלכה י: בו מיי פ"ד מהלכות

מוסף רש"י

מעילה הלכה ח:

השמש שאכל כזית דישר שהיה לולהו ושכח והכנים כזית לתוך פיו והוא היה נמנה עליו (לעיל פו.). ממלא כריסו ממנו. יאכל (שם).

מוסף תוספות

א. דאי לאו הכי לאשמעינן רבותא. תוס׳ . שאנץ. ב. (כ)שקנה העולה למכור משום דאסור היאך מתחללין על הקדש דבמעות הקדש איירי. שם.

דעות שאני. אע"ג דלא אכלי כולהו אלא כחד תימה לר"י מה לריך לשנויי הכי לימא ליה דשאני הכא דלא שייך למימר

> קבילתון יורא ידיו יפות דמלי למימר קבילחון] אין רשאין ליתן חלקו™ ומעיקרא דהוה בעי למיפשט דהוי כידיו של א' מהן יפות ה"מ למפרך אדרבה איפכא מסתברא לכך משני דלא מצי למיפשט מידי: בני חבורה רשאין לחלק או לא. וא״ת אמאי לא פשיט ממתני׳ דדוקה אם המנה האחרים עמו רשאין ליתן חלקו וי"ל דאיכא למידחי דבלא ממנה נמי רשאין ליחלק והא דנקט ממנה משום דבכל ענין מיירי אפי׳ התנו שלא ליחלה ואם ממנה רשאין ליחלק אבל ברייתא לא מצי למידחי דפשיטא דאם התנו שלא ליחלק אפי׳ א׳ מהם ידיו יפות אין רשאין ליתן חלקו דמסתמא על דעת כן התנו דחם חין חחד מהן ידיו יפות

אין דרך ליחלק בלא תנאי: מעות כל שהן יפלו לנדבה. ק״ק לר״י דרישא מיירי כשהקדיש מעות לשם פסח כדמוכח בסמוך וסיפא מיירי במעות חוליו דאי הקדישן לשלמים איך יפלו מעות שלמים לנדבת ליבור ויקריבו מהן עולות לקיך המזבח:

ומאחר דלא עשה ולא כלום אמאי 'יפלו לנדבה. פירוש אי אמרת בשלמא דעשייתו מועלת אתי שפיר דקנסינן ליה שלא ירגיל לעשות כן פעם אחרת אבל כיון דלא עשה ולא כלום אמאי קנסינן ליה כיון שחין ממש בעשייתו ומשני דמ"מ קנסינן ליה:

ווה הפריש מעות לפסחו כו'. דאי במעות חולין מאי קמ"ל פשיטא שהן חולין דלית לן למיקנסיה כמו בסיפא ג כיון דשרי למנות אחרים על פסחו וא"ת אפילו אי הוו מעות חולין מעיקרא מכל מקום איך יכול למנות אחרים אחר שהקדישו כיון דסבר דאפילו במעות לא משייר וכ"ש בפסח דלה משייר מדקשיה ליה אין הקדש חל על הקדש וי"ל דאע"ג דלא משייר ביה מידי על דעת כן מקדישו שינאו כל אשר ימנה עליו דקרא כתיב (שמות יב) ולקת הוא ושכנו וכתיב ביה (שם) תכוסו משמע דבכל ענין אפילו הקדישו כבר משום דדעת האדם כן ד:

קרינך לתיקוני זביחה איתיביה סיבולת קבלינך לתיקוני זביחה איתיביה סיבולת פלג ליה אזל עריב בהדי רבינא אדאכיל רב הונא בריה דרב יהושע חדא אכיל רבינא תמניא אמר מאה פפי ולא חדא רבינא ת"ר הממנה אחרי' עמו על פסחו ועל חגיגתו מעות שבידו חולין מיוהמוכר עולתו ושלמיו לא עשה ולא כלום ומעות כל שהן יפלו לנדבה וכי מאחר דלא עשה ולא כלום מעות אמאי יפלו לנדבה אמר רבא קנסא ומאי כל שהן אע"ג דלא הוו שוו אלא ארבעה ויהבו ליה חמשה אפילו בההיא יתירא נמי קנסוהו רבנן אמר עולא ואיתימא ר' אושעיא אפשר ידעי חברין בבלאי מעמא דהאי מלתא זה הפריש מלה לפסחו וזה הפריש מעות לפסחו היאך הקדש חל על הקדש דקתני מעות שבידו חולין

אמר דמתנה בעלמה הוה דיהב ליה ולה ליקנסיה: **אפשר ידעין כו**'. והלואי שיהו יודעין טעס זה ויודיענו: היאך. מעות הקדש חל על טלה הקדש אחר לנאת הקדש של מעות לחולין מי הוליאן למעות ש'(של חולין) אילו היה נותנן בבהמת חולין היתה נתפסת בקדושת המעות והן ילאו לחולין אבל עכשיו מה נחפס תחתיהם שילאו הם לחולין והא ליכא למימר במעות שלא הוקדשו עסקינן דאם כן מאי למימרא:

בותנר' הממנה אחרים עמו על פסחו. א' מבני חבורה שהמנה אחרים עמו על חלקו בלא דעת חבורה: רשאין. לומר לו טול הא קבילחון ולא דמי כלל לידיו של א' מהן יפוח וי"ל דאילטריך לשנויי חלקך ולא ואכול אתה וחבורתך את חלקך דאית ליה להאי חנא פסח הכי דלא נידוק [איפכא דוקא] ממנה אחרים דלא מלי למימר הא נאכל בב' חבורות®: גבו' ידיו יפוס. לישנא מעליא ממהר לאכול

הרבה: קבילתון. קבלתוני עליכם לאכול בכל כחי בדמים הללו: לחקוני וביחה. שלא יהא נותר ושיערנוך למאכל שאר בני אדם: לאו משום דהוה ליה כו'. שיהו עמו אוכלין: דעום שחני. חין בני חבורה מרולין להיות כל אלו הדעות בחבורתם שמא יעכבוי עליהם הסעודה ולא משום אכילה יתירתא אלא אפילו לא אכלי כולהו אלא כחד גברא מצו מעכבי עליה: ממלא כריסו ממנו. כדאמרי׳ בכילד לולין (לעיל דף פו.) שאין האוכל אוכל בשתי מקומות: לא רצו לא. אלמא משום טירחא הדרי ביה הכא נמי משום פסידה הדרי ביה: להטרחינן לדידך לא קבלינך. אבל ידיו יפות מדלא בדקו אחריו ש"מ בכל מאכלו קיבלו עליהן: סיבולת. תערובת סעודה של כל ימות השנה: מאי ולא עוד. מאי אולמיה הא מהא: לסקוני וביחה. כמדת איש אחד: דלצוותא. ואיכא למימר משום לוותא קבליה עליה בכל מאכלו: רשאין ליחלק. לחלק פסח ביניהן לכל א' חלק המגיעו: או אין רשאין לחלק. אלא אוכלין כאחד ונותנין המנות לפניהם כשאר : סעודות: ש"מ. אין רשאין ליחלק כל הני תיובתה. הממנה חחרים והשמש: אימיביה בני חבורה. מרישיה דקתני טול חלקך ושני ליה בההיא משום דלתקוני זביחה קבליה וכמדת איש אחד אבל אנת לוותא קבילת עלך וניחא עלך לוותי לקבולי עלך בכל סעודתי: ועל חגיגחו. חגיגת י"ד שאף היא באה לכל המנויין: מעות שבידו. שלקח מן הנמנין הללו: חולין. כדמפרש טעמא לקמיה שאף על פי שהנמנה כבר הקדיש מעותיו לכך והממנה כבר הקדיש פסחו מתחללין המעות על הפסח וטעמא מפרשי: המוכר עולתו. להתכפר בה אחר לא עשה כלום ואין העולה קריבה אלא לשם בעלים הראשונים: ומעות כל שהן. כל מה שקיבל מן העולה והשלמים ואפילו יותר על כדי דמיהן יפלו המעות לנדבת ליבור לשופרות שהיו במקדש שהיו מקריבין מהן עולות לקיץ המובח. ולקמיה פריך מאחר דלא עשה ולא כלום אמאי יפלו דמיהן לנדבה: אמר רבא קנסא. קנסו רבנן לקונה דלא ליקני זימנא אחריתי עולה ושלמים דאחר ואיהו הוא דאפסיד אנפשיה דלא הוה ליה למיקני כפרת אחרים וכי האי גוונא אמרי אינשי לאו עכברא ככני גנב אלא חורא גנבחי כלומר המוכר לא פשע אלא הקונה הלכך מעותיו נדבה: אף על גב דשויא ארבעה ויהבו ליה ה'. לח חמר חישתכח

ז) [לקמן ל.], ה) [ער קדושין נו: גיטין מה. ערכין ל.], ט) ל"ל לחולין, י) רש"ל,

רבינו חננאל מתני' הממנה אחרים על חלקו רשאין ליתן להם את חלקו כו׳. פירוש שלשה שנתחברו וקנו פסח ואמר אחד מהן לאחרים תנו לי מעות ובאו ואכלו עמי בחלקי רשאיז בני חבורה (לו) [לומר] [ל]שלישי (לו) (לומון (ל)שלישי ולהוציאו מחבורתם. ואוקימנא משום דאמרי ליה לא ניחא (ליה) ולזן ואף על גב דאכלי כולהו הון כל גב האכל כולה בחד. איבעיא להו בני חבורה שהיו ידי אחד מהן יפות, כלומר אוכל הרבה. ----, מהו שיאמרו לו טול חלקד בני חבורה שהיו ידי אחד מהן יפות, רשאין לומר לו טול חלקך וצא. ולא עוד אלא אפי׳ חמשה ועשו סיבולת רשאין לומר ועשו סיבולת רשאין לומר לו טול חלקך וצא ש״מ. מאי ולא עוד, לא מיבעיא קאמר. לא מיבעיא . פסח דאמר[ו] ליה לתקוני (זבחד) וזבחאן קבילנד. אלא אחילו חירולוח ומי לומר לו טול חלקד וצא. איכא דאמרי הא לא איכעיא (להו) [לן] דמצי אמרי ליה לתקוני זבחא קבילנך, למיכל יתר (מינך) [מינן] לא קבילנך. כי איבעיא לן הא, רשאין בני חבורה ליחלק או לא. ופשטנא מיהא, בני חבורה שהיו ידי אחד מהן . יפות רשאין לומר לו טול . שאין ידיו יפות לא (או לא) ש״מ. ואסיקנא אפילו סיבולות דלצוותא בעלמא רשאין לומר לו טול חלקך יי. וצא. ומעשה דרב הונא פשוט הוא. ת"ר הממנה אחרים עמו על פסחו וטל חגיגתו מעות שבידו חולין והמוכר עולתו ושלמיו לא עשה כלום ומעות כל שהן יפלו לנדבה. ופשטה רבא למה יפלו יפשטח דבא למה שלק לנדבה, קנסא. מאי כל שהן יפלו לנדבה, דאע"ג דשוה ארבעה ויהבו ליה חמשה. . כולהו חמשה יפלו לנדבה קנסיה רבנן. וכיון שפשט ררא להא אמר אפשר ידעין חברין בבלאי טעמא דהא מתניתא זה הפריש טלה לפסחו וזה הפריש מעות לפסחו היאך הקדש מתחלל על . הקדש מעות שבידו חולין.